

Efter et Angreb paa 8 Timers Arbejdsdagen — hvad jeg ikke har det fjerneste imod, thi det er Venstres politiske Ret at motivere deres Modstand mod 8 Timers Arbejdsdagen — rettes der et gement Overfald paa de arbejdsløse; jeg skulde saamænd ikke have fremdraget det, hvis man ikke havde haft saa kistetravlt med at nævne, hvad „Social-Demokraten“ skriver; der gaar bogstavelig ikke en Dag, hvor den socialdemokratiske Presse ikke har den Ære at blive nævnt her fra denne Plads. Der staar, at det er en meget stor Del af Befolkningen, som nu faar Arbejdsløshedshjælp, eller hvad man i gamle Dage kaldte Fattighjælp. Der er kun den Forskel, at man den Gang skammede sig ved at modtage Fattighjælp, medens man i vore Dage sætter en Ære i sin Skam, i at være arbejdsløs. Ganske vist har man ogsaa i denne Branche givet Navneforandring efter Tidens Skik. „I Lighed med at en Tjenestepige bliver Husassistent og en Tjenestekarl Medhjælper, saaledes er Fattighjælp blevet til Arbejdsløshedshjælp. Man sætte Ølse for, og man sætte Ølse bag, Pølsen beholder dog sin Smag.“ Ja, det er altsaa en lille Mundsmag til dem, som ynder at fremdrage det Sprog, som føres i den socialdemokratiske Presse.

Jeg skal ikke komme ind paa at tale Storpolitik. Denne Side er varetaget paa dygtig Maade af mit Partis Ordførere, det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, og jeg skal ikke spille Tiden med Gentagelser. Jeg vil kun sige disse faa Ord til Regeringen. Jeg advarer — selvfølgelig for dens egen Skyld — Regeringen imod at undergrave de Piller, som til syvende og sidst bærer hele vort Samfund, dette Samfund, som efter min Formening i snævraste Forstand hviler paa de smaa, arbejdende Hjem. Hvis man ødelægger dem, saa styrter man de Piller om, som bærer Samfundet, og dette vil synke i Grus. Man har af vore Ordførere faaet at vide, hvor Socialdemokratiet staar. Vi vil støtte saadanne Foranstaltninger, som tager Sigt paa at hjælpe dem, der lider under Tidens Forhold; og dér, hvor der føres en praktisk og positiv Politik med det Formaal at ophjælpe Landet, naar det ikke i første Række skal gaa ud over Arbejderklassen, vil man altid finde Socialdemokratiet.

Lemvig-Müller: Den højtærede Handelsminister har i Sommerkampagnen holdt adskillige uheldige Taler, som jeg ikke kan antage i Forvejen har været censureret af

den samlede Regering. Men mellem de forskellige Udtalelser har jeg dog fundet en enkelt, som jeg mener har sin Berettigelse og er rigtig, en Udtalelse, som faldt paa det for Handelsministeren saa berømte Møde i Fredericia. Udtalelsen gaar ud paa, at en Hovedaarsag til den nu herskende økonomiske Krise var Kredittens Sammenbrud, og Ministeren udtalte, at uden Kreditten er i vore Dage intet sundt økonomisk Liv muligt, men Kreditten hviler paa gensidig Tillid, og det er Tilliden, der er borte. Hvorvidt den højtærede Handelsminister i det Øjeblik har tænkt paa Erhvervenes Tillid til ham som den Mand, der i Øjeblikket burde varetage deres Interesser, skal jeg lade være usagt, men en Ting er i alle Tilfælde givet, nemlig at Erhvervene i Øjeblikket med den allerstørste Ængstelse, og jeg tør maaske sige Mistillid, afventer det Øjeblik, da den højtærede Handelsminister vil fremsætte Forslag om de Midler, hvormed vi kunde komme de betrængte Erhverv til Hjælp. Naar den højtærede Handelsminister har udtalt, at Aarsagen til Krisen maa søges i Kredittens Sammenbrud, maa jeg trods det sene Tidspunkt beslaglægge det høje Tings Opmærksomhed, idet det for hele Næringslivets og det hele Samfundslivs Trivsel er nødvendigt, at man klart og uforbeholdent erklærer, at Landets finansielle Ledelse, den tidligere Regering, og ikke mindst de ledende Pengeinstitutter, har været for at bruge et meget mildt Udtryk i allerhøjeste Grad uheldige. De sidste Aars Erfaringer har vist, at vore ledende Banker med en særlig stor Bank i Spidsen langt fra har forstået at varetage vore Spareres og Indlaaneres, Aktionærs og endelig Erhvervenes og det danske Samfunds Interesser. Foruden at skulle skaffe Aktionærerne og Sparerne et rimeligt Udbytte af deres indskudte Kapitaler har Bankerne den samfundsmæssige Opgave at varetage Landets økonomiske Interesser indadtil. Men naar Forholdene, som sagt, har vist, at de ikke har evnet dette, tror jeg, det først og fremmest skyldes rent personlige Interesser og dernæst Fejl i Lovgivningen paa dette Omraade. Der er nemlig ingen Tvivl om, at adskillige Banker gennem den Forhaandsviden, de uvilkaarlig maa komme i Besiddelse af, under de opadgaaende Konjunkturer har forstået at varetage andre end Sparernes og Aktionærernes Interesser. Det er saaledes ikke ubekendt, at der navnlig i Aarene 1916—18 blev dannet en uhyre Mængde nye Aktieselskaber, Handelsselskaber og Industriselskaber, i hvis Bestyrelser man